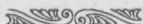


dilo se je, da je rosna kaplja padla v obliki dežja v blatno kalužo in tako postala kalužna — grda in umazana kaplja. Kaplja pa, ki je bila prej v kaluži, je padla v obliki rose na vejico, molečo nad kalužo. In nekega jutra sta se kaplji spoznali . . . Ošabna kalužna kaplja se je pomešala iz sramu med kaplje tovarišice; rosna kaplja pa je občudovala Stvarnika, ki je tako dober in pravičen.

Ostoj Gorislav.

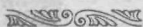


Pes — učitelj dostojnosti.

(K sliki.)

Današnja slika me spomni nekega dogodka, ki so ga objavili časniki že pred več leti. Preprost poštenjak ga je opisal tako-le:

Že od otroških let sem imel navado, da nisem nikdar sedel k mizi ali vstal od mize brez molitve pred jedjo in po jedi. In kakor sem bil vaje in otroških in mladeniških letih, tako je ostala ta navada tudi še dalje v moji družini. Seveda smo se moški vselej odkrili pri molitvi. Vse to je naš pridni Fido, naš zvesti in poslušni pes, dannadan opazoval. Nekoč pa, ko smo ravno molili, se zgodi, da se vrata odpro in nenadno vstopi mesarski vajenec, ki nam je prinesel mesa. Prišel je prvikrat k nam in je bil še neznan nam vsem. Ko je ta videl, da molimo, je obstal — toda s čepico na glavi. Kar se vzpne z enim skokom naš Fido po njem in mu strga čepico z glave. Bučno smo se smejali tej strogi zahtevi in vnemi za dostojno vedenje. In mladi mesarček se je tudi smejal z nami. Prav isto se je ponavljalo tudi drugo jutro. Mesarski fant pride, ko smo ravno molili pred zajtrkom, in Fido mu zopet potegne čepico z glave in jo vrže na tla. Zdaj se pa nismo več smejali, marveč zdelo se nam je zelo ganljivo. Zvesti Fido je vedel, da smo med molitvijo vselej odkriti, pa je s tako drzno silo poučil tujega dečka, ki se sam ni zavedal dostojnosti.





Kaj bi rad?

